

32001R2560

L 344/13

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

28.12.2001

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2560/2001 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 19 grudnia 2001 r.
w sprawie płatności transgranicznych w euro

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽³⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽⁴⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 97/5/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. w sprawie transgranicznych przekazów bankowych ⁽⁵⁾ miała na celu poprawę usług transgranicznych przekazów bankowych, mianowicie ich skuteczności; celem było umożliwienie, w szczególności konsumentom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom, dokonywania przekazów bankowych szybko, niezawodnie i tanio z jednej części Wspólnoty do innej; takie przekazy bankowe i płatności transgraniczne generalnie są nadal wyjątkowo drogie w porównaniu z płatnościami na poziomie krajowym; z rezultatów badań podjętych przez Komisję i opublikowanych dnia 20 września 2001 r. wynika, że klienci posiadają niewystarczające lub nawet nie posiadają w ogóle informacji o kosztach przekazów oraz że średni koszt transgranicznych przekazów bankowych niewiele zmienił się od 1993 r., kiedy przeprowadzono porównywalne badania.
- (2) Komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 stycznia 2000 r. w sprawie płatności detalicznych na rynku wewnętrznym, rezolucje Parlamentu Europejskiego z dnia 26 października 2000 r. w sprawie Komunikatu Komisji oraz z dnia 4 lipca 2001 r. w sprawie środków przeznaczonych na pomoc podmiotom gospodarczym w przejściu na euro, a także sprawozdania Europejskiego Banku Centralnego z września 1999 r. i z września 2000 r. w sprawie poprawy usług płatności transgranicznych podkreślały pilną potrzebę skutecznych ulepszeń w tej dziedzinie.

- (3) W swoim komunikacie skierowanym do Parlamentu Europejskiego, Rady, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Banku Centralnego z dnia 3 kwietnia 2001 r. w sprawie przygotowań do wprowadzenia banknotów i monet euro Komisja oznajmiła, iż rozważy wykorzystanie wszystkich instrumentów, które ma do dyspozycji i podejmie wszelkie środki niezbędne do zapewnienia bliższego dopasowania kosztów transakcji transgranicznych do kosztów transakcji krajowych, czyniąc przez to pojęcie strefy euro jako „obszaru płatności krajowych” jaśniejszym i bardziej przejrzystym dla obywateli.

- (4) Względem celu, potwierzonego w czasie wprowadzania pieniądza euro w formie zapisu księgowego, osiągnięcia jeśli nie jednolitej, to przynajmniej podobnej struktury opłat dla euro, nie ma żadnych istotnych wyników w odniesieniu do zmniejszenia kosztu płatności transgranicznych w porównaniu do płatności wewnętrznych.

- (5) Wolumen płatności transgranicznych stale rośnie w miarę urzeczywistniania się rynku wewnętrznego; w tym obszarze bez granic zostały poczynione dalsze ułatwienia dla płatności poprzez wprowadzenie euro.

- (6) Fakt, że poziom opłat za płatności transgraniczne pozostaje wyższy niż poziom opłat za płatności wewnętrzne, hamuje handel transgraniczny i przez to stanowi przeszkodę dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego; jest również prawdopodobne, że naruszy to zaufanie względem euro; zatem w celu ułatwienia funkcjonowania rynku wewnętrznego niezbędne jest zapewnienie, aby opłaty za płatności transgraniczne w euro były takie same jak opłaty za płatności dokonane w euro w Państwie Członkowskim, co również wzmocni zaufanie do euro.

- (7) Dla transgranicznych elektronicznych transakcji płatniczych w euro powinno się stosować również zasadę równych opłat, uwzględniając okresy dostosowania oraz dodatkowe obciążenie pracą instytucji związane z przejściem na euro z dniem 1 lipca 2002 r.; w celu umożliwienia wprowadzenia niezbędnej infrastruktury oraz warunków okres przejściowy dla transgranicznych przekazów bankowych powinien mieć zastosowanie do dnia 1 lipca 2003 r.

- (8) Obecnie nie poleca się stosowania zasady jednolitych opłat dla czeków papierowych, ponieważ ze swej natury nie mogą być one przetwarzane tak efektywnie jak inne środki płatności, w szczególności płatności elektroniczne; jednakże zasada przejrzystych opłat powinna również stosować się do czeków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 E z 25.9.2001, str. 270.

⁽²⁾ Opinia wydana dnia 10 grudnia 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. C 308 z 1.11.2001, str. 17.

⁽⁴⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2001 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 7 grudnia 2001 r. (Dz.U. C 363 z 19.12.2001, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2001 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, str. 25.

- (9) W celu umożliwienia klientowi oceny kosztu płatności transgranicznych niezbędne jest powiadomienie go o zastosowanych opłatach i jakichkolwiek w nich zmianach; to samo odnosi się do przypadku, w którym waluta inna niż euro włączona jest w transgraniczną transakcję płatności w euro.
- (10) Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na możliwość oferowania przez instytucje opłaty obejmującej wszystko dla różnych usług płatniczych, pod warunkiem że nie dyskryminuje to płatności transgranicznych i krajowych.
- (11) Istotne jest również zapewnienie ulepszeń w celu ułatwienia realizacji płatności transgranicznych przez instytucje płatnicze; w tym celu powinno się wspierać normalizację, w szczególności w odniesieniu do wykorzystania międzynarodowego numeru rachunku bankowego (IBAN) ⁽¹⁾ oraz kodu identyfikującego bank (BIC) ⁽²⁾, niezbędnych do automatycznego dokonywania transgranicznych przekazów bankowych; jak najpowszechniejsze wykorzystanie tych kodów jest uważane za istotne; ponadto inne środki, które pociągają za sobą dodatkowe koszty, powinny być usunięte w celu obniżenia opłat uiszczanych przez klientów za płatności transgraniczne.
- (12) W celu zmniejszenia obciążeń instytucji, które prowadzą płatności transgraniczne, niezbędne jest stopniowe zniesienie obowiązków związanych z systematycznymi krajowymi deklaracjami do celów statystyki bilansu płatniczego.
- (13) W celu zapewnienia przestrzegania niniejszego rozporządzenia Państwa Członkowskie powinny zapewnić istnienie odpowiednich i skutecznych procedur składania skarg lub odwołań, rozstrzygania wszelkich sporów między zleceniodawcą a instytucją lub między beneficjentem a instytucją, w miarę możliwości przy zastosowaniu istniejących procedur.
- (14) Pożądane jest, aby nie później niż do dnia 1 lipca 2004 r. Komisja przedstawiła sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (15) Powinno się ustanowić przepis przewidujący procedurę, dzięki której niniejsze rozporządzenie może również być stosowane dla płatności transgranicznych dokonanych w walucie innego Państwa Członkowskiego, w przypadku gdy to Państwo Członkowskie tak postanowi,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady dotyczące płatności transgranicznych w euro w celu zapewnienia, aby opłaty za takie płatności były takie same jak opłaty za płatności w euro w Państwie Członkowskim.

⁽¹⁾ Norma ISO nr 13613.

⁽²⁾ Norma ISO nr 9362.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do płatności transgranicznych w euro do kwoty 50 000 EUR wewnątrz Wspólnoty.

Niniejsze rozporządzenie nie stosuje się do płatności transgranicznych dokonanych między instytucjami na ich własny rachunek.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „płatności transgraniczne” oznaczają:
- i) „transgraniczne przekazy bankowe” będące transakcjami przeprowadzonymi z inicjatywy zleceniodawcy poprzez instytucję lub jej oddział w jednym Państwie Członkowskim w celu udostępnienia kwoty pieniężnej beneficjentowi w instytucji lub jej oddziale w innym Państwie Członkowskim; zleceniodawcą i beneficjentem może być ta sama osoba;
 - ii) „transgraniczne elektroniczne transakcje płatnicze”, którymi są:
 - transgraniczne przekazy środków pieniężnych dokonywane poprzez elektroniczny instrument płatności, inne niż te zamawiane i wykonywane przez instytucje,
 - transgraniczne wycofanie gotówki poprzez elektroniczny instrument płatności oraz wielokrotnego użytku elektroniczne karty płatnicze w bankomatach i kasach automatycznych w pomieszczeniach wystawiającego lub instytucji, która na mocy umowy akceptuje instrument płatniczy;
 - iii) „czeki transgraniczne” będące czekami papierowymi określonymi w Konwencji genewskiej przewidującej jednolite prawa dla czeków z dnia 19 marca 1931 r. wystawione na instytucję położoną wewnątrz Wspólnoty i wykorzystywane do transakcji transgranicznych wewnątrz Wspólnoty;
- b) „elektroniczny instrument płatności” oznacza instrument płatności ze zdalnym dostępem oraz elektroniczną kartę płatniczą, które umożliwiają posiadaczowi dokonywanie jednej lub więcej elektronicznych transakcji płatniczych;
- c) „instrument płatności ze zdalnym dostępem” oznacza instrument umożliwiający jego posiadaczowi dostęp do środków posiadanych na koncie w instytucji, dzięki czemu płatność może zostać dokonana na rzecz beneficjenta oraz normalnie wymaga kodu identyfikacji osobowej i/lub jakiegokolwiek innego podobnego dowodu tożsamości. Instrumenty płatności ze zdalnym dostępem obejmują w szczególności karty płatnicze (zarówno kredytowe, debetowe, debetowe z odroczonej płatnością, jak i karty rozliczeniowe), a także karty do zastosowania w bankowości telefonicznej i typu home-banking. Definicja ta nie obejmuje transgranicznych przekazów bankowych;

- d) „instrument pieniądza elektronicznego” oznacza instrument płatności wielokrotnego użytku, zarówno kartę z zapisanymi wartościami, jak i pamięć komputerową, na której jednostki wartości są elektronicznie przechowywane;
- e) „instytucja” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która prowadząc działalność gospodarczą, wykonuje płatności transgraniczne;
- f) „opłaty nałożone” oznaczają każdą opłatę nałożoną przez instytucję i bezpośrednio związaną z transgranicznymi transakcjami płatności w euro.

Artykuł 3

Opłaty za transgraniczne elektroniczne transakcje płatnicze i przekazy bankowe

1. Z mocą od dnia 1 lipca 2002 r. opłaty nałożone przez instytucję w odniesieniu do transgranicznych elektronicznych transakcji płatniczych w euro do kwoty 12 500 EUR są takie same jak opłaty nałożone przez tę samą instytucję w odniesieniu do podobnych płatności w euro odbywających się w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się miejsce prowadzenia działalności instytucji wykonującej transgraniczną elektroniczną transakcję płatniczą.

2. Z mocą najpóźniej od dnia 1 lipca 2003 r. opłaty nałożone przez instytucję w odniesieniu do transgranicznych przekazów bankowych w euro do kwoty 12 500 EUR są takie same jak opłaty nałożone przez tę samą instytucję w odniesieniu do podobnych przekazów bankowych w euro odbywających się w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się miejsce prowadzenia działalności instytucji wykonującej transgraniczny przekaz.

3. Z mocą od dnia 1 stycznia 2006 r. kwota 12 500 EUR zostanie podniesiona do 50 000 EUR.

Artykuł 4

Przejrzystość opłat

1. Instytucja udostępni swoim klientom na piśmie w łatwo zrozumiałej formie, a w stosownych przypadkach zgodnie z zasadami krajowymi w formie elektronicznej, wcześniejsze informacje dotyczące opłat nałożonych na płatności transgraniczne oraz na płatności dokonywane w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się miejsce prowadzenia działalności instytucji.

Państwa Członkowskie mogą zażądać, aby oświadczenie ostrzegające klientów o opłatach związanych z transgranicznym wykorzystaniem czeków pojawiło się na książeczce czekowej.

2. Wszelkie zmiany opłat przekazywane są w ten sam sposób, wskazany w ust. 1, przed datą ich zastosowania.

3. W przypadku gdy instytucje nakładają opłaty na wymianę walut na i z euro, powinny zapewnić klientom:

- a) wcześniejsze informacje dotyczące opłat za wymiany, które mają zamiar stosować; oraz
- b) informacje szczegółowe dotyczące różnych opłat za wymiany, które zostały zastosowane.

Artykuł 5

Środki ułatwiające przekazy transgraniczne

1. Instytucja, w stosownych przypadkach, przekaze każdemu klientowi na wniosek jego międzynarodowy numer rachunku bankowego (IBAN) oraz swój kod identyfikujący banku (BIC) tej instytucji.

2. Klient przedstawia na wniosek instytucji dokonującej przekazu IBAN beneficjenta oraz BIC instytucji beneficjenta. Jeżeli klient nie przekaze wyżej wymienionych informacji, instytucja może nałożyć dodatkowe opłaty. W takim przypadku instytucja musi przekazać klientom informacje dotyczące dodatkowych opłat zgodnie z art. 4.

3. Z mocą od dnia 1 lipca 2003 r. instytucje wykazują na wyciągach z konta każdego klienta lub w załączniku do tego wyciągu jego IBAN oraz swój BIC.

4. Dla całego transgranicznego fakturowania towarów i usług w Wspólnocie dostawca, który akceptuje płatność przelewem, przekazuje klientowi swój IBAN oraz BIC swojej instytucji.

Artykuł 6

Obowiązki Państw Członkowskich

1. Państwa Członkowskie znoszą z mocą od dnia 1 lipca 2002 r. najpóźniej wszelkie krajowe obowiązki sprawozdawcze do celów statystyk bilansu płatniczego dotyczące płatności transgranicznych do kwoty 12 500 EUR.

2. Państwa Członkowskie znoszą z mocą najpóźniej od dnia 1 lipca 2002 r. wszelkie krajowe obowiązki dotyczące minimalnych informacji, które mają być przekazane odnośnie do beneficjenta, które uniemożliwiają automatyzację realizacji płatności.

Artykuł 7

Zgodność z niniejszym rozporządzeniem

Zgodność z niniejszym rozporządzeniem jest zapewniona skutecznymi, proporcjonalnymi i odstraszcającymi sankcjami.

Artykuł 8

Klauzula przeglądu

Nie później niż do dnia 1 lipca 2004 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności dotyczące:

- zmian w infrastrukturach systemu płatności transgranicznych,
- celowości polepszenia usług dla klienta poprzez wzmocnienie warunków konkurencji odnośnie do świadczenia usług płatności transgranicznych,

- wpływu stosowania niniejszego rozporządzenia na opłaty nałożone na płatności dokonane w Państwie Członkowskim,
- celowości podwyższenia kwoty przewidzianej w art. 6 ust. 1 do wysokości 50 000 EUR od dnia 1 stycznia 2006 r., uwzględniając wszelkie skutki dla przedsiębiorstw.

Do sprawozdania dołącza się w stosownych przypadkach wnioski dotyczące zmian.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się również do płatności transgranicznych dokonanych w walucie innego Państwa Członkowskiego, gdy powiadomi ono Komisję o swojej decyzji rozszerzenia stosowania rozporządzenia na swoją walutę. Powiadomienie to podlega opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym* przez Komisję. Rozszerzenie takie staje się skuteczne po czternastu dniach od wyżej wymienionego opublikowania.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 grudnia 2001 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

A. NEYTS-UYTTEBROECK

Przewodniczący